

Lenka Martínková

Těžká romantika

Někdo zvoní. Opírá se o zvonek vši silou. Zní to nedočkavě skoro to vypadá, jako by šlo o životně důležitou událost.

Dívka vstala z pohodlného křesla, kde si právě četla a rozevřenou knihu položila hřbetem nahoru na područku. Stejně se za chvíli vrátí, za těch pár minut, než zjistí, kdo se dobývá k nim domů, se s knihou beztak nic nestane.

Opatrně vykoukla z okna. Vyklonila se jenom tak, aby –ji za –bohatými lístky pelargonii v truhlících nikdo neviděl.

Spolužák. Co ten tady dělá?! Povzdechla si, bude muset ven. Byla si skoro jistá, že viděl, jak se zaleskla tabulka v okně. To by postřehl snad i slepý.

Rozhlédla se po místnosti, hledala něco na sebe. Copak může jít otevřít návštěvě, když na sobě nemá o moc víc, než dlouhé triko?! Spokojeně si oddychla, když na sebe natáhla džíny, teď už to vypadalo i s trikem velikosti XXL celkem únosně.

Zvonek stále řinčel. Zněl to nedočkavě, skoro jako by ji popoháněl. Prohrábnout vlasy a... nedá se nic dělat, nějak to dopadne.

Rozrazila dveře.

„Čau,— Spolužák nasadil úsměv typu: zrovna-mi—něco-spadlo—na-hlavu-a-ty-jsi—jediná-kdo-mi—může-pomocť.

„Ahoj. Co tady děláš?— zakázala si dívat se na tenhle úsměv. On pro ni není. Neumí se chovat a navíc je cholerik.

„Můžeš ven?— V duchu zaúpěla a snažila se vymyslet nějakou neprůstřelnou výmluvu: „Na chvíli. Mám práci.— Dodala, jako by to bylo dostatečné vysvětlení.

„Tak půjdem?— byl nervózní. Tenhle poznatek ji potěšil. Aspoň s ním nebude žádný problém. Snad. Doufala.

„Proč jsi vlastně přijel?— prolomila trapné ticho.

„Chtěl jsem tě vidět...—

„Hmm... Tak už jsi mě viděl a já jdu zase makat.— Otočila se a rázným krokem vyrazila k domu.

„Počkej!— Zoufalý výkřik ji u něho překvapil. Obrátila se k němu, ale nevrátila se. To on něco chtěl. „Chodila bys s klukem, který chodí s jinou, ale je blázen do tebe?— vysypal ze sebe na jeden nádech.

„No...— Než domluvila, byl u ní, držel ji za ruku a pokoušel se ji políbit.

„Neblbni!— odstrčila ho a poodstoupila. Tvářil se zklamaně: „Ale...— Když nic jiného, pokusil se ji vzít za ruku. To nevypadalo až tak agresivně.

„Co chceš dělat teď?— zeptala se ho trochu nejistě. Byla to hloupost jít se s ním projít...

„Co třeba jít flusat z nadchodu na náklad'áky?— zeptal se s vážnou tváří očekávaje nadšený souhlas.

„Všichni mě tady znají, to není dobrý nápad,— odporovala. Změřil si ji nechápavým pohledem, který říkal: „A to ti vadí?— „Tak se na ně budeme jenom koukat, no.— Svolil po

krátkém zaváhání milostivě. Ideálně strávené obyčejné víkendové odpoledne. — pomyslela si, když se ruku v ruce vydali na cestu.

Na nadchodu foukal nepříjemně studený vítr. V duchu se zasmála. Má možnost vyzkoušet si, jestli je gentleman, když nic jiného. „Je tady zima,— postěžovala si, zatímco si dlaněmi třela paže.

„V batohu mám mikinu,— odvětil nevzrušeně a dál pozoroval dění na dálnici. Končíš, chlapečku. — pomyslela si a bavila se jeho nedovtipností.

Vrhl krátký pohled na hodinky. „Budu muset jít,— oznámil a vyrazil. „To mě ani nedoprovodíš domů?!— křikla na něho. Nechápatě pokrčil rameny.

„Spěchám, rodiče se po mně budou shánět,— vysvětloval netrpělivě.

„Jasně, chápu.— A chápala to. Nesedli si, ale ona se to nesněžila změnit. Nebyl důvod. Vracela se a cestou zachytila tázavý pohled sousedky. Pokrčila rameny. No co, nevydařené rande.

O měsíc později

Seděla na posteli a četla si, ostatně jako každé nedělní odpoledne ke konci školního roku, když se zvonek netrpělivě rozdrnčel. Vyskočila a vrhla se k oknu. Už je zase tady, —pomyslela si. Zahlédla, jak zvedl hlavu a zkoumavě se zadíval do okna, za kterým stála. Musel vidět stín, jak se před chvilkou mihl za záclonou. Nedá se nic dělat, bude muset otevřít.

„Jdeš ven?— Klasická otázka, na kterou už byla připravená: „Ne, není mi dobře.—

Zamračil se. To se mu pochopitelně vůbec nehodilo. Naprázdno polkl. „Ale nemůžeš být celý den doma!— snažil se ji přesvědčit. „V tomhle vedru?— zeptala se netrpělivě. „Nemáš ráda sluníčko? Půjdem do parku, tam bude příjemně...—

Pokrčila nad tím rameny. „Na chvilku možná,— přikývla ale v duchu si nadávala. Příště prostě odmítne a bude trvat na tom, že nikam nepůjde. To určitě — a on bude chtít k tobě do pokojíčku! — ozval se jí v hlavě zlomyslný hlásek, zatímco spolu procházeli ulicí k parku.

„Na co myslíš?— zeptal se jí najednou nečekaně.

Trochu znuděně protáhla: „Ale, mám do práce napsat recenzi...—

„Recenzi?— zeptal se zklamaně.

„Ahójí!— ozvalo se opodál. Podívala se tím směrem. Nějaký cizí kluk se na ně posměšně šklebil.

„Ahoj...— odpověděl spolužák a k ní šeptem dodal: „Kamarád.— Pohledem sklouzl na hodinky. Už věděla, co bude následovat: „Musím jít, měj se.— Příkývla. Dlouhými chtanými kroky se vzdaloval.

O půl roku později

Mrzlo. Kdo mohl, vůbec nevycházel. Zastavila se na školní chodbě, aby si natáhla rukavice.

„Dneska mám cestu kolem tvého domu. Můžu jít s tebou?— ozvalo se za ní. Pokrčila rameny a změřila si ho nechápavým pohledem: „Jestli chceš... Ale spěchám a ty ještě nejsi oblečený.—

Příkývl. „Počkám na tebe před školou.— Oznamil a vyrazil ke schodům vedoucím do šaten. „Už jsem na odchodu!— křikla za ním, než otevřela vchodové dveře a vydala se do zimy. Spěšným pohledem na displej mobilu zkontrolovala čas. Během čtyřiceti minut musí ujít skoro pět kilometrů, aby stihla otevřenou poštu a několik obchodů. Přidala do kroku. Nemůže na něj čekat, ani kdyby chtěla. A navíc mu to i řekla, jeho problém, že nebyl připravený na cestu.

Otočila se až když za sebou uslyšela rychlý dusot vysokých bot. „Nemohla jsem čekat a říkala jsem ti to.—

S úsměvem příkývl a srovnal s ní krok.

Šli mlčky, dokud neprolomil ticho: „Ty ale opravdu spěcháš. Už mě z tvého tempa bolí holeň.—

Zlomyslně se ušklíbla: „Ještě můžu přidat. Mám třicet minut na to, abych ve městě zařídila všechno, co je potřeba.—

Překvapeně vykulil oči: „To už by byl pomalý běh.—

Pokrčila rameny. Jí se to netýkalo.

Před domem z kapsy vytáhla klíč. Podívala se do schránky, beze slova odemkla vrátka.

„Tak čau,— sklonil se k ní pro polibek.

„Neblbni,— sykla, chráníc si rukou obličej.

„Ale...—

„Čau!— odstrčila ho a zabouchla za sebou.

Druhý den bylo všechno ve starých kolejích – ve škole ji jako obvykle nepozdravil.